

La tenora i l'acordió

ANNA COSTAL I FORNELLS

Com sonen un acordió i una tenora? O potser més aviat la pregunta hauria de ser: com sonen Perepau Jiménez i Jordi Molina? Doncs afortunadament no hi ha una única resposta sinó un ampli ventall de possibilitats. Talment com una parella de camaleons, els dos músics despleguen, a partir d'una sonoritat bàsica incisiva i despullada, les possibilitats dels seus respectius instruments i atrapen tothom qui els escolta en una atmosfera transparent i franca. A *Sardana curta però no tant*, el primer disc de la formació Jiménez-Molina, hi trobareu un tastet d'aquest projecte que abans de materialitzar-se en forma de disc ha madurat cinc anys dalt dels escenaris. El resultat és un treball sorprenent, i hi traspuja una complicitat entre els intèrprets que demana, imperiosament, veure'ls i gaudir-los en directe.

El disc, enregistrat i mesclat a l'estudi 44.1 d'Aiguaviva i editat per Afonix, inclou dotze peces, en què s'alternen estàndards coneguts, com *Rebatut totero*, de Marcel Casellas; *Bruno*, de Carles Belda, o *Sempre ens quedarà un bolero*, de Toni Xuclà, i adaptacions realitzades per Perepau Jiménez de melodies tradicionals, com *Orgue de gats* o *Buleria de Tortosa*. El tema que dona nom al disc, *Sardana curta però no tant*, és una metàfora de l'objectiu i la voluntat del projecte: reunir, d'una banda, cançons lligades a una tradició musical col·lectiva i, de l'altra, peces d'autor que o bé han estat compostes *ex novo* per a l'ocasió, com *El radi de Schwarzschild*, de Cati Plana, o bé adquireixen una sonoritat nova interpretades amb tenora i acordió. El *però no tant* és un joc de paraules, una llicència divertida de Jiménez i Molina, però que alhora denota una disposició cada vegada més estesa d'anar desplaçant les músiques i els instruments tradicionals cap a noves dimensions sonores, cap a la contemporaneïtat sense límits ni traves.

Un bon exemple de l'aportació de noves idees en el terreny de la música d'arrel és *La dama de Beirut*, una melodia que ràpidament identifiquem com la balada *La dama d'Aragó*, però que alhora s'esmuny i es fa fugissera. La versió de Xuclà-Jiménez-Molina d'aquesta *dama* que és tan nostra com del Lfban -i de totes les zones de la Mediterrània on la cançó es coneix i es canta- és extraordinària, un diàleg improvisat entre tenora i acordió que cerca contínuament nous timbres i recursos interpretatius.

I per acabar d'arrodonir i de donar personalitat pròpia a aquest primer treball conjunt, el disc també inclou quatre peces pròpies: *Pàtina blau nit* i *Loop Cerdà*, de Jiménez, i *Capvespre a Paranà* i *Júlia*, de Molina. A totes quatre s'hi copsen les experiències que els dos músics, per separat, han anat absorbint al llarg de la seva trajectòria professional i que enriqueixen encara més el conjunt. I, de fet, que el continuen enriquint, perquè tant Jiménez com Molina compaginen la formació d'acordió i tenora amb altres projectes i grups, com La Criatura Verda i Kaulakau, respectivament. Així mateix, també tots dos es dediquen a la tasca pedagògica: són professors de l'Aula de Música Tradicional i Popular de Salt-Figueres, el centre on precisament es van conèixer i van decidir començar a treballar junts.

Després de *Sardana curta però no tant*, Perepau Jiménez i Jordi Molina ja han començat a pensar en un segon

El però no tant denota una disposició d'anar desplaçant les músiques i els instruments tradicionals cap a noves dimensions sonores

PEREPAU JIMÉNEZ - JORDI MOLINA
Sardana curta però no tant
Afonix, 2010.

CD

disc. Al primer han disposat de la col·laboració d'Enric Canada a la bateria i percussions, i en aquesta línia de recerca de noves sonoritats no descarten ampliar la formació amb un contrabaix i una guitarra per al proper enregistrament d'estudi. Els concerts en directe, però, els continuaran fent com fins ara, amb els elements mínims indispensables però amb unes possibilitats immenses: un acordió i una tenora.

ÀNGEL VERGÉS

Quin món tan perdut!

Lletres de Travertí.

Girona, 2010. 210 pàgines.

El primer títol d'una col·lecció que vol preservar històries i vivències de la gent gran. El llibre reivindica l'art de l'etnopoètica. Francesc Coll, en Xico de cal Castellar, i en Tonet Riera, fill de can Gifre de Sant Miquel de Campmajor, expliquen amb gràcia les seves vivències i coneixements.